

વિશ્વભરમાં સૌથી જાજરમાન છું,
નામ ભારત છે, હું હિન્દુસ્તાન છું!

મારું સરનામું તો જગજાહેર છે,
હું ગઝલના ગામની પહેચાન છું!

ના, નથી મારે કશી બીજી અટક,
એ જ કાફી છે કે હું ઈન્સાન છું!

તું મને દિલમાં ઉતારો આપને,
હું મોહબ્બતદેશનો મહેમાન છું!

કોણ આવીને મને પૂરો કરે,
હું કોઈની આશ છું, અરમાન છું!

સાથે રહેશો ત્યાં લગી ઠંડી હવા,
સામે પડશો તો ગજબ તૂફાન છું!

એ ખલીલ આવી જશે મળવા મને,
એમના માટે જિગર છું જાન છું!

શાહજાદીએ પૂછ્યું કુંવર આપણે,
પામશું ક્યારે પોતાનું ઘર આપણે!

આપણે એકબીજાંથી રૂડા છીએ,
કંઈ નથી એકબીજાં વગર આપણે!

લાખ ઘટના બની લાખ બનશે હજી,
ક્યારે રાખી છે ચિંતા-ફિકર આપણે!

ઝેર જેવા પ્રસંગો પચાવી ગયાં,
તો જ સાથે રહ્યાં ઉમ્મભર આપણે!

આપણા ઘર સરીખું તો ઘર ક્યાં મળે,
જોઈ નાખ્યું છે આખું નગર આપણે!

આપણો આત્મવિશ્વાસ ના તોડશો,
ચાલશું કોના વિશ્વાસ પર આપણે!

છો ખલીલ ઈર્ષાખોરો ગમે તે કહે,
ના થવા દઈએ દિલ પર અસર આપણે!

થઈને આવી તો હતી મહેમાન ગુજરાતી ગઝલ,
લઈ લીધું તેં મોખરાનું સ્થાન ગુજરાતી ગઝલ!

તેં મને આપી નવી પહેચાન ગુજરાતી ગઝલ,
તેં મારાં પૂરાં કર્યાં અરમાન ગુજરાતી ગઝલ!

મેં પ્રિયતમાને જે કહેવું'તું કહ્યું જાહેરમાં,
આ રસમ માટે તારો અહેસાન ગુજરાતી ગઝલ!

શાહજાદાઓને તેં શિખવાડી મોઘમ ગુફ્તગૂ,
છે કલાપીનું તને વરદાન ગુજરાતી ગઝલ!

હા, અધૂરી રૈ' જતે મારા જીવનની વારતા,
તેં મને આપ્યું અનુસંધાન ગુજરાતી ગઝલ!

બાલાશંકરથી લઈ, મારી કલમ લગ આવતાં,
કેટલું વેઠ્યું છે તેં તોજ્ઞાન ગુજરાતી ગઝલ!

તારી સામે ભલભલી તલવાર રણઝગતી રહી,
તો ય તેં છોડ્યું નહીં મેદાન ગુજરાતી ગઝલ!

હા ખલીલ ઉર્દૂ ગઝલને ખૂબ ચાહે છે છતાં,
થઈ ગયો છે તારા પર કુરબાન ગુજરાતી ગઝલ!

પહેલવે'લી મળી'તી નજર આપણી, પ્રેમની એ શરૂઆત ભૂલી ગયા,
હોઠ કંપીને જંપી ગયા કે તરત આંખો આંખોમાં થઈ વાત ભૂલી ગયા!

ભાવમાં કાળજાનો ઉમળકો હતો, સ્મિત રમતું હતું શબ્દનાં હોઠ પર,
વાત કહેવાનો અંદાજ રેશમ સમો, એ સુંવાળી રજૂઆત ભૂલી ગયા!

મેં કહ્યું કે કયા નામે બોલાવું હું, આપ બોલ્યા ગઝલ નામ ગમશે મને,
યાદ રાખ્યું ના એમાંનું કંઈ પણ તમે, એ મિલન એ મુલાકાત ભૂલી ગયા!

ઊડતાં ઊડતાં અચાનક એ બે પાંદડાં એકબીજાંની નજદીક આવી ગયા,
એ મિલન પણ અકસ્માત જેવું હતું, ને તમે એ અકસ્માત ભૂલી ગયા!

એ રસમ, એ રિવાજો એ રૂઢિપ્રથા ના, તમે પણ અમિતા! ન તોડી શક્યા!
ભેટ દુનિયાની આખર કબૂલી લીધી, ને મોહબ્બતની સોગાત ભૂલી ગયા!

ક્યાં મળ્યાં, ક્યારે છૂટા પડ્યાં આપણે, કેવા સંજોગ આવ્યા શું ઘટના હતી,
એ બધું યાદ તમને હશે તો ખરું, પણ અમે તો એ આઘાત ભૂલી ગયા!

મેં તમારા એ વણબોટ્યા કૌમાર્યની દિલથી પૂજા કરી એનું રક્ષણ કર્યું,
મારી સાથે તમે જે ગુજારી હતી, એ કુંવારી હતી રાત ભૂલી ગયા!

વામણાઓએ ઊંચી કરી એડીઓ એ હવે જોને અધવચ્ચે લટકે બધા,
આપણી હદમાં રહીએ ખલીલ આપણે, એ ભલે ખુદની ઓકાત ભૂલી ગયા!

શી ઉતાવળ છે શ્વાસ ઠરવા દો,
સાયબા, થાક તો ઊતારવા દો!

હું દુવાઓનું કર્જ પણ ચૂકવીશ,
મારો કપરો સમય ગુજરવા દો!

મારી ઈચ્છાને આમ ના મારો,
એની મેળે જ એને મરવા દો!

હું તો ખુશબૂ છું, સૌને ખપ લાગું,
હરતીફરતી હવામાં ફરવા દો!

શાયરી પ્રેમની છે પયગમ્બર,
બસ મને શાયરી જ કરવા દો!

ખૂબ વાતાવરણ કલુષિત છે,
વાયરાને જરા સુધરવા દો!

બસ ખલીલ આજના દિવસ માટે
મારી ગઈ કાલને વિસરવા દો!

જ્યાં અકલમંદીમાં પણ દીવાનગી હોતી નથી,
પ્રેમ કરવાની એને પરવાનગી હોતી નથી!

અહિ સંબંધોમાંય છાનાંછપનાં બાકોરાં પડ્યાં,
ખાનગી વાતોય છેવટ ખાનગી હોતી નથી!

મર્દ છો તો જિન્દગી સાથે વફાદારી કરો,
બેવફાઈમાં કશી મર્દાનગી હોતી નથી!

કોઈ પણ ઘટના નથી ચોંકાવતી કોઈને પણ,
કોઈની આંખોમાં પણ હેરાનગી હોતી નથી!

શું ખુશામતખોરોએ કરગરવા માંડ્યું છે બધે,
આજ્ઞા હોતી નથી, ફરમાનગી હોતી નથી!

રોજ સાંજે યાદોનો મેળો ભરાતો હોય છે,
મારી એકલતામાં પણ વેરાનગી હોતી નથી!

લો ખલીલ આવો ગઝલ ચાખો, પછી કહેશો તમે,
આવી તો કંદોઈને ત્યાં વાનગી હોતી નથી!